

Μέσα στην παραζάλη της ζωής, μέσα στα βάσανα και
τες χαρές, μέσα στες λύπες και πάνω από την προσωρι-
νότητα υψώνεται η μοιραία γυναίκα που αφήνει βαθειά
τα ίχνη της στην καρδιά που γοητεύτηκε απ' τη
σαγήνειά της κι' ένοιωσε μεταλλική τη φωνή της
ν' αντηχά βροντερά μέσα του και μαγική τη ματιά
της να σκορπά στο είναι του την αληθινή αγνότητα
του παντοδύναμου Θεϊκού μεγαλείου της Αγάπης.

Πονεμένη η καρδιά ζητά την ανάπαυση πλάϊ στο αιθέριο
εκείνο πλάσμα που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το
συμπλήρωμα της δικής του ύπαρξης.

Ω αληθινή αγάπη. Ω κόρη που ενσαρκώνεις την μεγαλύ-
τερη δύναμη της φύσης κι' εμπνέεις την υπέρτατη
ανωτερότητα στην ψυχή που νοιώθει πως είσαι δική
του. Ω αγνή αγάπη. Οι ουρανοί δε σε χωρούν και
τα πουλιά δεν έχουν τη δύναμη να σε τραγουδήσουν,
τα λουλούδια δεν μπορούν να σε στολίσουν και κανένα-
κανένα δεν σ' εξυπηρετεί, αν και όλα εργάζονται
για σένα.

Μονάχα η ψυχή σε νοιώθει να πάλλεις μεγαλόπρεπα
μέσα της· μονάχα αυτή έχει τη δύναμη να σκιρτήσει για
σένα, να πονέσει πονέσει μαρτυρικά και να λαχταρίσει
σπασμωδικά, να ανυψωθεί στην αιωνιότητα και να
συρτεί στην μηδαμινότητα, γιατί ω ναι μονάχα αυτή
σε νοιώθει να πάλλεις μεγαλόπρεπα μέσα της, μονάχα
αυτή έχει τη δύναμη να σκιρτήσει για σένα.

Ω τέλειο συμπλήρωμα της φύσης, ω μυσταγωγή ιερουργία
της μοναδικής ανωτερότητας, πόσο είσαι μέσα στη
φύση και πόσο παραμορφωμένη κατάντησες στες ψυχές
των ανθρώπων που - ω ναι είναι αλήθεια - θαύμασαν
την Αφροδίτη και δημιούργησαν τον Άδωνιν.

Κυριάκος
4/8/46.